

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **K. K.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 1. 2017, č. j. CPR-22137-3/ČJ-2016-930310-C235, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2017, č. j. 2 A 9/2017 - 27,

**t a k t o :**

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

### O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení nadepsaného rozsudku Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 23. 1. 2017, č. j. CPR-22137-3/ČJ-2016-930310-C235, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 16. 8. 2016, č. j. KRPA-248778-31/ČJ-2016-000022, ve věci jeho správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Současně s podáním kasační stížnosti stěžovatel navrhuje, aby jí Nejvyšší správní soud přiznal odkladný účinek, což odůvodňuje tím, že v případě nepřiznání odkladného účinku by stěžovateli hrozila závažná újma spočívající zejména v nemožnosti pobývat na území České republiky. Uvádí, že na území České republiky stěžovatel žije nepřetržitě již více než 12 let, je integrován do české společnosti, má zde soukromé zázemí, kamarády a známé a dobře ovládá český jazyk. Zároveň poukazuje na dopis Církve Oáza, ze kterého vyplývá, že stěžovateli hrozí v zemi původu nebezpečí pronásledování nebo vážné újmy v souvislosti s jeho odstoupením od muslimského náboženství a přijetím křesťanské víry. Tvrdí také, že nepřiznáním odkladného účinku by bylo zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces, neboť by mu bylo znemožněno aktivně se účastnit řízení o soudním přezkumu rozhodnutí správního orgánu, přičemž poukázal též na četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se obdobných případů.

Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že nesouhlasí s přiznáním odkladného účinku podané kasační stížnosti, neboť stěžovatel je zastoupen advokátem a jeho osobní přítomnost na území České republiky není po dobu probíhajícího řízení nezbytná. Pokud by jeho osobní účast na jednání před soudem byla nutná, lze využít institutu povolení vstupu podle § 122 zákona č. 326/1999 Sb.

Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. platí, že *kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.*

Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

Po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelem, ale především s přihlédnutím ke skutečnostem vyplývajícím ze správního spisu, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v daném případě naplněny.

Nejvyšší správní soud při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku reflektuje jednak hledisko *veřejného zájmu*, při současném porovnání *újmy stěžovatele* (nebude-li odkladný účinek přiznán) s možnou *újmou, která by mohla vzniknout jiným osobám* (bude-li odkladný účinek přiznán). K přiznání odkladného účinku může tedy kasační soud přistoupit teprve poté, osvědčí-li, že újma stěžovatele, jako důsledek nepřiznání odkladného účinku, by byla nepoměrně větší případné újme jiné osoby, bylo-li by takovému návrhu vyhověno.

Důvody možného vzniku *nepoměrně větší újmy* stěžovatele oproti jiným osobám jsou přitom vždy subjektivní, závislé zásadně na osobě a situaci stěžovatele. Z právě uvedeného plyne, že stěžovatel nese také břemeno tvrzení; očekává se tak od něj uvedení konkrétních a relevantních tvrzení a podrobné rozvedení, v čem konkrétně tuto možnou újmu spatřuje a jakou intenzitu případná újma má (srov. např. usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2013, č. j. 45 A 4/2013 – 29, publikované pod č. 2852/2013 Sb. NSS). Nelze však odhlédnout od současné rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu co do přiznávání odkladného účinku kasačním stížnostem žalobců, kteří se v řízení před krajskými soudy neúspěšně domáhali zrušení rozhodnutí, kterými byla zamítnuta odvolání proti rozhodnutím o správním vyhoštění.

V usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25 (publikovaném pod č. 3169/2015 Sb. NSS), zaujal soud názor, že *„[j]e-li přezkoumáváno rozhodnutí příslušných správních orgánů o správním vyhoštění, je újma, brozící stěžovateli z jeho výkonu, zřejmá ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého života. K tomu musí soud přihlédnout i tehdy, jestliže stěžovatel v žádosti o přiznání odkladného účinku kasační*

pokračování

*stížnosti (§ 107 odst. 1 s. ř. s.) netvrdí konkrétní skutkové okolnosti svého případu ani nenavrhuje důkazy k jejich prokázání.“* Tento názor pak převzaly i další senáty Nejvyššího správního soudu (srov. např. usnesení ze dne 17. 5. 2016, č. j. 2 Azs 79/2016 – 34, usnesení ze dne 24. 2. 2016, č. j. 3 Azs 10/2016 – 26, usnesení ze dne 14. 1. 2016, č. j. 4 Azs 288/2015 – 25 či usnesení ze dne 21. 1. 2016, č. j. 5 Azs 264/2015 – 24).

Nejvyšší správní soud proto vychází ze shora nastíněného práva stěžovatele, jakožto účastníka, hájit svá práva v řízení o kasační stížnosti nejen prostřednictvím zvoleného právního zástupce, kterému bude udělovat konkrétní pokyny, ale i osobně. Právě z těchto důvodů by měla být vyhošťovanému cizinci obvykle zachována možnost setrvat na území ČR i po dobu následného kasačního řízení. Pro případ, že by byl stěžovatel se svou kasační stížností úspěšný, skutečně nelze vyloučit příčinnou souvislost mezi důsledky realizace žalobou napadeného vyhošťovacího rozhodnutí a možným vznikem bezprávné újmy stěžovatele (zde zejména za situace tvrzeného možného pronásledování v zemi původu). Takovou újmu lze (z povahy předmětného správního rozhodnutí) zásadně považovat za velmi výrazně zasahující právní sféru stěžovatele, často i s nevratnými důsledky. Z tohoto důvodu ostatně přiznává § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *žalobě* proti rozhodnutí o správním vyhoštění odkladný účinek na vykonatelnost napadeného rozhodnutí *ex lege* (s výjimkou případů vyhoštění cizince z důvodu ohrožení bezpečnosti státu). Nejvyšší správní soud se v tomto ohledu nyní nehodlá odchýlit od své dosavadní rozhodovací praxe, která je zřejmá již z výše odkazovaných rozhodnutí, proto neakceptuje ani argumentaci žalované ustanovením § 122 zákona o pobytu cizinců.

Dále, jakkoli nelze zcela vyloučit, že by v souvislosti se systací účinků správního rozhodnutí mohla v tomto případě hrozit újma jiné osobě, Nejvyšší správní soud takovou možnost považuje za nepravděpodobnou, neboť žádné indicie tomu v posuzované věci nenasvědčují. Lze tedy považovat za splněnou i druhou podmínku pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a sice že dalším setrváním stěžovatele na území ČR nemůže jiným osobám hrozit nepoměrně větší újma než ta, které by byl vystaven stěžovatel, nebudou-li účinky předcházejících (soudních i správních) rozhodnutí sistovány.

Nejvyšší správní soud konečně posoudil návrh na přiznání odkladného účinku i z hlediska zbývajících podmínky stanovené v § 73 odst. 2 s. ř. s. Neshledal přitom žádné skutečnosti, pro které by přiznání odkladného účinku bylo *v rozporu s důležitým veřejným zájmem*. Stěžovatel především nebyl vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. Zdejší soud v konkrétních skutkových okolnostech souzeného případu neshledal žádnou okolnost, pro kterou by ve stěžovatelově dočasném setrvání na území České republiky do doby rozhodnutí o jeho kasační stížnosti mohl být spatřován rozpor s důležitým veřejným zájmem. Bez významu přitom není ani fakt, že předmětná věc musí být soudy řešena přednostně (§ 56 odst. 3 s. ř. s., § 120 s. ř. s.), a doba, po kterou budou odloženy účinky rozsudku krajského soudu (potažmo rozhodnutí žalovaného), tak bude spíše krátká.

Z uvedených důvodů proto zdejší soud podle § 107 s. ř. s., ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s., kasační stížnosti odkladný účinek přiznal. Vzhledem k tomu, že žaloba stěžovatele proti pravomocnému rozhodnutí o jeho správním vyhoštění měla *ex lege* odkladný účinek, přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti se fakticky dočasně obnovuje zákonný odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí žalované ve věci správního vyhoštění

stěžovatele. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nicméně Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své rozhodnutí o věci samé.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2017

JUDr. Miluše Došková  
předsedkyně senátu